

Zajec. Malenkost. Saj sami dobro veste, da je zaroka le formalnost, vpeljana od gospej-mater, ki komaj čakajo, da postanejo tašče.

Župan. Jaz ne vem, kaj bi rekel.

Zajec. Ali naj Vam jaz nekoliko pošepečem? Ali se ne spominjate več, kako je prišel dopoldne lajtnant Gušič mesto ogledovat, kako ste ga prikri-vali, dokler se je dalo, in kako ste naposled, da onega prikrijete, dali zapreti komisarja njegove ekscelence? Meni je krvavelo domoljubno srce, ko sem to gledal; a krotil sem se, češ, domačinom treba prizanašati, bratje so, ki bodo vrnili ljubav z ljubavjo. Ali naj se motim? Ali naj z bridkostjo spoznam, da brat nima srca za brata? — Dobrota je sirota; kaj ne, gospod župan? Sirota pa potrebuje varuha, in tega ji priskrbim jaz, varuha, ki jo bo brezobzirno branil in zastopal. Kot varuh te sirote Vas vprašam, ali se hočete ozreti nanjo ali ne. Aut — aut. Kakor je rimski poslanec začrtal okoli kralja Antioha v pesku krog in zahteval odgovora, preden prestopi kralj ta krog, tako Vas ne pustim jaz iz te sobe, dokler ne dobim natančnega odgovora.

Župan. Prečastiti gospod tajnik, jaz se moram vendar prej pomeniti s svojo hčerjo, pomeniti s svojo ženo.

Zajec. Čemu! Vi ste gospodar doma kakor jaz zdaj tukaj v tej sobi. Prosim Vas, da se tu na mestu in hitro odločite.

14. prizor.

Ema, prejšnja.

Ema (razburjena). O, o, o! Kje pa je Zajec? Kje pa je ta cigan? Kje je ta umazani писаč?

Župan. Za božjo voljo, Ema, kaj počneš! Pomiri se!

Zajec (se umika). Prosim, milostiva gospa. —

Ema. Vun! Vun, pravim, iz sobe! Izpred mojih oči! Meni kaj takega! Tega ne prenesem, ne pre-trpim, ne prebolim.

Župan. Ema, Ema! pomiri se! Kaj boš naredila!

Ema. Kaj pa je meni naredil ta cigan? O, neveste našega rodu poročajo prošnje, infulirani prošnje, o!

Zajec. Prosim, gospa. —

Ema. Nobene besede! Vun, Vun!

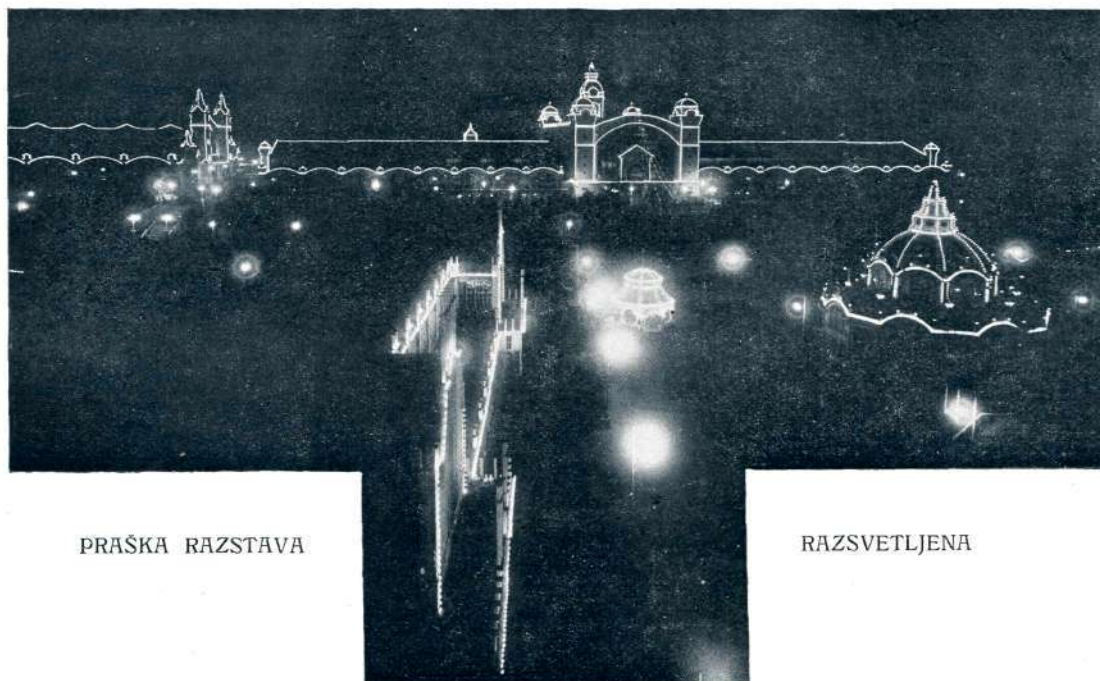
Zajec (se umika proti izhodu). Jaz protestiram, jaz protestiram.

Župan. Ema, v nesrečo nas boš pehnila.

Ema. Vun, vun! — Ta nesramnost, ta predrz-nost! Ta človek, ta individuum! Vun!

Zajec (med vrati). Prosim, gospa, jaz — (Ema zapre vrata za njim).

Ema. Oh, meni tako razžaljenje! To so prinesli v deželo ti Francozje s svojo liberté, égalité, fraterni-té. Mi enaki takim писаčem, oh! (Išče stola in sede.) Jaz se tresem, jaz trepetam, jaz medlim. O, o, eau de Cologne! (Konec.)

PRAŠKA RAZSTAVA

RAZSVETLJENA